

lede Forebyggelsestvang, saaledes synes det ogsaa, i Overensstemmelse med Grundsaetningerne om, hvad der udfordres til Begrebet om Forsøg paa en Forbrydelse, at maatte erkjendes, at der i og for sig ikke foreligger noget Strafbart, hvor Nogen fremsætter Undsigelser eller Trubler, naar disse ikke kunne betragtes som en Begyndelse eller Forberedelse til Udførelsen af et bestemt forbryderisk Forsæt. Naar Undsigelser ikke bestoindre skulde belægges med Straf, maatte dette just ikke være begrundet i Retfærdighedshensyn, men snarere i Hensyn til, at det vilde være et nødvendigt eller hensigtsmæssigt Middel deels til at affrække fra Undsigelser deels til at sikre den Undsagte imod Sværfsættelsen af Undsigelsen. Men en Straf turde muligt stundom kun tjene til ydermere at ophidse den Paagjældende, og den vilde i og for sig saameget mindre kunne retfærdiggøres af de berørte Nødvendigheds- og Sikkerheds-Hensyn, som forskjellige senere, efter Dommens Afgjættelse indtrædende, Omstændigheder ganske vist kunne blive af væsentlig Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt særegne Sikkerhedsforanstaltninger virkelig maatte være nødvendige. Derved vil formeentlig bedre opnaaes ved Anvendelsen af den i D. L. s 1—23—1 ommeldte Præventionstvang, der maa ansees at yde den tilstrækkelige Garanti for den truede Person, og ligesom denne i og for sig maa erkjendes at have Krav paa en saadan Sikkerhedsydelse ved Statens Medvirkning, saaledes synes der heller ikke herved at paalægges den Undsigende noget større Onde, end han ved sin Gjerning maa siges at have forskyldt, naar hensees til, at den omhandlede Sikkerhedsstillelse kan ydes paa forskellig Maade, ikke blot ved Kaution, Deponering af Penge osv., men ogsaa ved Bortreise og deslige, og at den kan bortfalde, naar der indtræde Omstændigheder, som gjøre den overflødig, t. Ex. det truede Individ's Død eller Bortreise, eller som gjøre det sandsynligt, at al Fare for Trubslens Sværfsættelse er ophørt. — Naar Kommissionen efter det Anførte maa holde for, at der for blotte Undsigelser eller Trubler ikke bør anvendes Straf men kun Forebyggelsestvang, er det vel unæg-

teligt, at Reglerne besangaaende ikke høre hjemme iblandt de egentlige Straffebestemmelser, men der turde ikke bestoindre være Anledning til at omhandle dette Forhold i Straffeloven, og da navnlig i et Tillægskapitel som det nærværende. Herfor taler formeentlig deels den Betragtning, at Undsigelser og Trubler, om de end ikke konstituere nogen Forbrydelse eller Attentat paa en saadan, paa en Maade kunne grænde op dertil eller siges at have et vist Slægtskab dermed, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt i Straffeloven at fastholde Forskjellen, deels den Betragtning, at Forebyggelsestvangen, om den end i sit Væsen ikke er nogen Straf, dog fremtræder som et Onde, hvilket den Paagjældende har paadraget sig ved det af ham ubviste farlige Forhold. Dertil kommer, at Reglen i D. L. s 1—23—1, hvor til man, som bemærket, væsentlig har troet at burde holde sig, vel kunde egne sig til at fuld- stændiggøres ved nogle nærmere Bestemmelser.

I det man altsaa i Udkastets § 295 har optaget Regler om Undsigelser, forsaavidt de ikke gaae ind under nogen af de i Loven indholdte Straffebestemmelser — derunder ogsaa indbefattede de Tilfælde, hvor en Undsigelse eller Trubsel ifølge Hensigten har en særegen forbryderisk Charakter, jfr. Udkastets §§ 207, 239 og 241, eller maatte kunne betragtes som et Attentat paa Vold, — skal man med Hensyn til Afgjørelsen af den nævnte Paragraph kun bemærke, at man er gaaet ud fra, at Anvendelsen af Præventionstvang bør være betinget af, at Trubslens er af en særdeles faretruende Charakter („Brand eller anden Ulykke“, jfr. D. L. s 1—23—1), at Tvangen skal bestaae i Sikkerhedsstillelse og i manglende Fald i Bærfængsel uden Beskofning for det truede Individ, at det er de offentlige Autoriteter, der paa Vedkommendes Begjæring have at bringe Bestemmelsen til Anvendelse, at det er Domstolene, som skulle afgjøre, om Sikkerhedsstillelse overhovedet skal finde Sted eller efter Omstændighederne kan undlades, og at det ligeledes maa blive at afgjøre af Domstolene, om og hvorvidt Sikkerhedsstillelsen paa Grund af forandrede Forhold senere igjen kan eller bør bortfalde, dog saaledes, at dette ogsaa kan